

2) zatrudnionych na powierzchni od:

- a) 39 000 zł — w przedsiębiorstwach zaliczanych do kategorii specjalnej,
- b) 34 000 zł — w przedsiębiorstwach zaliczanych do kategorii pierwszej,
- c) 31 000 zł — w przedsiębiorstwach zaliczanych do kategorii drugiej,
- d) 27 500 zł — w przedsiębiorstwach zaliczanych do kategorii trzeciej.

2. Przy zaliczaniu przedsiębiorstw do kategorii, o których mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio kryteria ustalone przez Ministra Górnictwa i Energetyki w przepisach wydanych na podstawie art. 10 ust. 5 ustawy.

3. Organ uprawniony do przyznawania wynagrodzenia kierownikowi ustala wysokość wynagrodzenia zasadniczego, z uwzględnieniem wysokości premii (innego składnika wynagrodzenia o charakterze premii), wypłacanej w ciężar kosztów, przewidzianej w porozumieniu.

4. Jeżeli wysokość premii przekracza 45% wynagrodzenia zasadniczego dla pracowników, o których mowa w ust. 1 pkt 1, albo 40% dla pracowników, o których mowa w ust. 1 pkt 2, kierownikowi przyznaje się stawkę wynagrodzenia zasadniczego odpowiednio niższą od maksymalnej stawki tego wynagrodzenia, przewidzianej w porozumieniu.

5. Przepis ust. 4 stosuje się odpowiednio, jeżeli podstawa wymiaru premii obejmuje oprócz wynagrodzenia zasadniczego również inny składnik wynagrodzenia.

§ 6. 1. Podstawę wymiaru specjalnego wynagrodzenia, przewidzianego w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 30 grudnia 1981 r. w sprawie szczególnych przywilejów dla pracowników górnictwa — Karta górnika (Dz. U. z 1982 r. Nr 2, poz. 13), stanowi:

- 1) dla pracowników zatrudnionych przed dniem wejścia w życie porozumienia — stawka wynagrodzenia zasadniczego, jaką pracownik otrzymał przed dniem wejścia w życie porozumienia,
- 2) dla pracowników zatrudnionych w dniu wejścia w życie porozumienia lub po tym dniu — stawka wynagrodzenia zasadniczego, jaką pracownik otrzymał przed dniem wejścia w życie porozumienia na podstawie dotychczasowych przepisów.

2. Specjalne wynagrodzenie, o którym mowa w ust. 1, ustala się ryczałtowo w stawkach kwotowych i określa w porozumieniu.

3. Do przedsiębiorstw, o których mowa w § 1, nie stosuje się przepisów art. 16 ustawy.

§ 7. 1. Wysokość nagrody jubileuszowej, o której mowa w art. 17 ust. 2 ustawy, wynosi:

1) za 15 lat pracy	— 75% podstawy wymiaru,
2) za 20 lat pracy	— 100% podstawy wymiaru,
3) za 25 lat pracy	— 150% podstawy wymiaru,
4) za 30 lat pracy	— 200% podstawy wymiaru,
5) za 35 lat pracy	— 250% podstawy wymiaru,
6) za 40 lat pracy	— 300% podstawy wymiaru,
7) za 45 lat pracy	— 350% podstawy wymiaru,
8) za 50 lat pracy	— 400% podstawy wymiaru.

2. Podstawę wymiaru nagrody jubileuszowej, o której mowa w ust. 1, stanowi:

- 1) dla pracowników zatrudnionych przed dniem wejścia w życie porozumienia — wynagrodzenie wypłacane pracownikom przed tym dniem, obliczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy,
- 2) dla pracowników zatrudnionych w dniu wejścia w życie porozumienia lub po tym dniu i nabywających prawo do nagrody jubileuszowej — wynagrodzenie, jakie pracownik otrzymałby przed dniem wejścia w życie porozumienia na podstawie dotychczasowych przepisów, obliczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy.

3. Porozumienie może ustalić zryczałtowaną podstawę wymiaru nagrody jubileuszowej dla pracowników zaszerogowanych do poszczególnych kategorii zaszerogowania, uwzględniając zasady ustalone w ust. 2.

4. Do przedsiębiorstw, o których mowa w § 1, nie stosuje się przepisów art. 17 ust. 3 ustawy.

§ 8. 1. Pracownikowi przysługuje jednorazowa odprawa pieniężna w związku z przejściem na emeryturę lub rentę w wymiarze procentowym, oraz w zależności od liczby lat pracy, określonych w art. 18 ustawy.

2. Podstawę wymiaru jednorazowej odprawy pieniężnej stanowi najniższe wynagrodzenie, o którym mowa w § 3.

§ 9. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. Z. Messner

258

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 21 października 1985 r.

w sprawie zasad udzielania dodatkowych dni wolnych od pracy pracownikom kopalń głębinowych w latach 1986—1990.

Na podstawie art. 129 § 2 Kodeksu pracy (Dz. U. z 1974 r. Nr 24, poz. 141, z 1975 r. Nr 16, poz. 91, z 1981 r. Nr 6, poz. 23, z 1982 r. Nr 31, poz. 214 oraz z 1985 r. Nr 20, poz. 85 i Nr 35, poz. 162) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa zasady udzielania dodatkowych dni wolnych od pracy pracownikom za-

trudnionym w kopalniach głębinowych oraz w innych przedsiębiorstwach, którzy wykonują roboty górnicze i roboty montażowe w kopalniach głębinowych, niezależnie od ustalonych na podstawie odrębnych przepisów uprawnień tych pracowników do dodatkowych dni wolnych od pracy, wynikających z wymiaru czasu pracy, zwanych dalej „pracownikami”.

§ 2. 1. Za pracę w soboty, niedziele i święta, określone w odrębnych przepisach jako dni wolne od pracy, przysługują pracownikom dodatkowe dni wolne od pracy w wymiarze do 6 dni w roku kalendarzowym.

2. Pracownikom, którzy przepracowali w miesiącu dni wolne od pracy, o których mowa w ust. 1, w liczbie co najmniej równej liczbie sobót w miesiącu, przysługuje za ten miesiąc 0,5 dnia wolnego od pracy. Z uprawnienia tego pracownik może skorzystać po uzyskaniu łącznie całego dnia wolnego od pracy.

3. Szczegółowe zasady ustalania uprawnień, o których mowa w ust. 1 i 2, określi Minister Górnictwa i Energetyki w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych.

§ 3. 1. Za wykorzystany dodatkowy dzień wolny od

pracy na zasadach określonych w § 2 pracownikowi przysługuje wynagrodzenie jak za urlop wypoczynkowy.

2. W razie niewykorzystania dodatkowego dnia wolnego od pracy w myśl § 2 — niezależnie od wynagrodzenia za pracę w danym dniu — pracownikowi przysługuje dwukrotne wynagrodzenie według zasad obowiązujących na danym stanowisku pracy, z dodatkiem w wysokości 100% wynagrodzenia wynikającego z kategorii osobistego zaszczerogowania.

3. Wynagrodzenie, o którym mowa w ust. 2, na wniosek pracownika może być w całości lub w części lokowane na książeczce oszczędnościowej Powszechnej Kasy Oszczędności, oznaczonej hasłem „Górnik”.

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1986 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. Z. Messner

259

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 9 października 1985 r.

w sprawie podatku od wynagrodzeń pracowników zatrudnionych w nie uspołecznionych zakładach pracy i przez osoby fizyczne oraz od wynagrodzeń adwokatów — członków zespołów adwokackich.

Na podstawie art. 5 ust. 3 i art. 10 ust. 8 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. Nr 7, poz. 41 z późniejszymi zmianami) oraz art. 9 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 19 grudnia 1980 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. Nr 27, poz. 111, z 1982 r. Nr 45, poz. 289, z 1984 r. Nr 52, poz. 268 i z 1985 r. Nr 12, poz. 50) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Zwalnia się od podatku od wynagrodzeń:

- 1) wynagrodzenia wypłacane przez pierwszego płatnika pracownikom zatrudnionym w nie uspołecznionych zakładach pracy i przez osoby fizyczne oraz adwokatów — członkom zespołów adwokackich, jeżeli podstawa obliczenia podatku nie przekracza kwoty najniższego wynagrodzenia miesięcznego pracowników uspołecznionych zakładów pracy, określonej odrębnymi przepisami, z wyjątkiem wynagrodzeń pracowników wymienionych w § 3 ust. 3 pkt 2 i 3,
- 2) kwoty wypłacane pracownikom z tytułu zwrotu kosztów używania własnych pojazdów samochodowych na potrzeby zakładu pracy — do wysokości nie przekraczającej stawek za jeden kilometr przebiegu pojazdu, określonych w odrębnych przepisach obowiązujących w stosunku do jednostek gospodarki uspołecznionej.

2. Zwolnienie od podatku, o którym mowa w ust. 1, dotyczy również wynagrodzeń pracowników zatrudnionych w niepełnym wymiarze czasu pracy.

§ 2. 1. Podatek od wynagrodzeń nie objętych przepisami § 1, wypłacanych przez pierwszego płatnika:

- 1) pracownikom zatrudnionym w niepełnym wymiarze czasu pracy,
- 2) pracownikom zatrudnionym w celu nauki zawodu lub przyuczenia do wykonywania określonej pracy,
- 3) pracownikom zamieszkałym na terytorium Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, zatrudnionym w przedstawicielstwach dyplomatycznych i konsularnych państw obcych,

4) adwokatów — członkom zespołów adwokackich,

wynosi 12%, a jeżeli płatnik opłaca podatek z własnych funduszy — 13,5% podstawy opodatkowania.

2. Pracownicy zamieszkali na terytorium Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej i pobierający wynagrodzenie wypłacane za granicą, z wyjątkiem wymienionych w ust. 1 pkt 3, opłacają podatek od wynagrodzeń wypłacanych przez pierwszego płatnika w wysokości 15% podstawy opodatkowania.

3. W razie zatrudnienia pracowników wymienionych w ust. 1 i 2 przez drugiego i dalszych płatników, podatek od wynagrodzeń pobiera się według skali określonej w § 2 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 5 stycznia 1953 r. w sprawie obniżenia skal podatkowych w podatku od wynagrodzeń (Dz. U. Nr 1, poz. 1), stosując przy obliczaniu podatku przepisy art. 9 ust. 7 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. Nr 7, poz. 41 z późniejszymi zmianami). Podatek nie może być jednak wyższy niż 21,5%, a jeżeli płatnik opłaca podatek z własnych funduszy — nie może być wyższy niż 27% podstawy opodatkowania.

§ 3. 1. Podatek od wynagrodzeń innych pracowników niż wymienieni w § 2, zatrudnionych w nie uspołecznionych zakładach pracy oraz przez osoby fizyczne, pobiera się w formie zryczałtowanej.

2. Podstawę obliczenia zryczałtowanego podatku od wynagrodzeń stanowi deklarowane wynagrodzenie miesięczne.

3. Zryczałtowany podatek od wynagrodzeń wynosi:

- 1) od wynagrodzeń otrzymywanych przez pracowników zatrudnionych w gospodarstwach domowych, a wypłacanych przez:
 - a) pierwszego płatnika — 12%, jeżeli wynagrodzenie przekracza kwotę, o której mowa w § 1 pkt 1,
 - b) drugiego lub dalszych płatników — 21,5%, nie mniej jednak niż 1.150 zł,